

καὶ περιγράφων τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰ ἦθη τῶν κληρικῶν, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εἶχε ζήσει, καὶ τῶν ὁποίων ἦτο ἀκριβῆς γνώστης. Ἐδημοσίευσεν δὲ πρῶτον τὸ 1862 τὸ μυθιστόρημα «Κουρβεζόν» καὶ μετὰ ἐν ἔτος τὸν «Ἰούλιον Σαβινιάκ» ὑπὸ τὸν περιληπτικὸν τίτλον «Σκηναί ἐκ τοῦ βίου τῶν κληρικῶν». Τὸ πρῶτον ἀνέδειξεν αὐτὸν συγγραφεὴ πολλοῦ λόγου ἄξιον, ἐπηνέθη ὑπὸ τοῦ Σαινμπεύ, καὶ ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ὁ ἦρωσ τοῦ πρώτου αὐτοῦ μυθιστορήματος, ὁ ἀββᾶς Κουρβεζόν εἶνε ἅγιος ἄνθρωπος, σπαταλῶν ὅσα χρήματα περιέρχονται εἰς χεῖρας τοῦ πρὸς ἔργα φιλανθρωπικὰ καὶ χριστιανικά. Κατέφαγεν οὕτω καὶ τὴν μητρικὴν του περιουσίαν, περιῆλθε δὲ εἰς τοιαύτην ἀπορίαν χρημάτων ὥστε ὁ ἀρμόδιος ἐπίσκοπος διὰ νὰ μὴ ἔχη πλέον τί νὰ ἐξοδεύῃ, τὸν ἀπέστειλεν εἰς μακρυνόν τι ὄρεινόν καὶ πτωχικὸν χωρίον. Μόλις ἐβραβεύθη εἰς αὐτὸ μετὰ τῆς μητρὸς του, ἐφρόντισε κατὰ πρῶτον νὰ περισυλλέξῃ εἰς τὸ πρεσβυτέριον μίαν πτωχὴν καὶ πολλὰ παιδιά ἄπορα. Ἀλλ' ἔτυχε νὰ ἔχη γειτόνισσαν τὴν Σεβεραγκέττην, κόρην εὐσεβῆ, ὄρφανὴν καὶ πλουσίαν, ἣ ὁποία διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς της ἤρχισε νὰ διδῇ γενναίως χρηματικὰς παραχὰς εἰς τὸν ἐφημέριον. Ἐκεῖνος ἐπαναλαμβάνει τὴν σειράν τῶν διακοπέντων προσφιλῶν ὄνειρων του καὶ ὄνειροπολεῖ τὴν σύστασιν σχολείων καταπεθεῖ δὲ τὴν κόρην νὰ προσέλθῃ ἀρωγός. Ἀλλ' αὕτη εἶχε δύο ἐραστὰς χωρικούς, περὶ πολλοῦ ποιουμένους τὴν γειρά της καὶ τὰ χρήματά της. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ ἀπαλλαγθῇ τοῦ ἀνιζήλου, τὸν δολοφονεῖ· μυρισθεὶς δὲ ὅτι τὰ χρήματα τῆς ὠραίας του μετηγγίζοντο εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἀββᾶ, ἐνεδρεύει νύκτα τινὰ καὶ ἐπιπίπτει καὶ κατὰ τοῦ ἱερέως ὁ κακοῦργος ἄλλ' ὁ πτωχὸς ἱερεὺς βώμαλέος, ἀμύνεται καὶ φονεύει ἐν τῇ πάλῃ τὸν κακοῦργον. Ἀλλ' ἡμέρας τινὰς μόνον ἐπιζῆ μετὰ τὸ φοβερὸν συμβᾶν καὶ ἀποθνήσκει ἐνῶ προσήρχετο διὰ νὰ λειτουργήσῃ.

Τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἐπηνέθη ἡ χάρις καὶ ἡ δύναμις· τὰς ἐν αὐτῷ βιαίας καὶ ἀγρίας σκηναὶ διαδέχονται ἐν ἀντιθέσει σκηναὶ ἐξαισιῶς ἀπλαῖ καὶ γλυκεῖαι. Περὶ τὰ εἰκοσι μυθιστορήματα συνέγραψεν ὁ Φάβρ, ἐν οἷς «ὁ θεὸς μου Σελεστέν», ὁ «ἀββᾶς Τιγρᾶν» καὶ ἄλλα. Εἰς πάντα ἀνεδείχθη ἔξοχος εἰκονογράφος ἡθῶν καὶ χαρακτῆρων κληρικῶν, μοναδικὴν οὕτω θέσιν κατέχων ἐν τῇ γαλλικῇ λογοτεχνίᾳ. Αἱ ἱστορίαι του δυνατὸν νὰ εἶνε σχολιοτεχνεῖς, περίπλοκοι καὶ ταυτολόγοι, ἀλλ' εἶνε πλήρεις κινήσεως καὶ μεγαλειού. Τὸ ὄρος του βαίνει ἐπιπόνως, εἶνε βαρὺ, ἐξεζητημένον, ἀρέσκειται εἰς ὑπερβολὰς, ἀλλ' ἐν ταῦτῳ καὶ εὐπαγές, εὐρωστον, οὐσιαστικὸν καὶ γραφικόν. Τὸ κυριαρχοῦν στοιχεῖον ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ εἶνε ἡ δύναμις.

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ¹

ὑπὸ Ἐρρ. Μύργερ, κατὰ μετάφ. Ε.Δ. Ροῖδου

ΤΟ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ ΔΕΙΠΝΟΝ

— Κυρία μου, εἶπεν ὁ Οὐλρίχος πρὸς τὴν γειτόνισσαν, καλὸν θὰ ἦτο νὰ πάρετε ἀπ' ἐδῶ τὴν δυστυχῆ ταύτην νέαν. Τὸ θέαμα τοῦτο τὴν σκοτώνει.

— Αὐτὸ τῆς ἔλεγα καὶ ἐγώ, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ μ' ἀκούσῃ.

— Ζητήσατε τοῦλάχιστον νὰ μάθετε ἀπὸ αὐτὴν τὸ ὄνομα τῶν συγγενῶν της καὶ φίλων διὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσετε.

— Φοβοῦμαι ὅτι ἡ δυστυχισμένη δὲν ἔχει κἀνένα, ἀπεκρίθη ἡ γειτόνισσα προσπαθοῦσα νὰ ἐγείρῃ τὴν ὄφρανήν. Αὕτη ἤνοιξεν ἐπὶ τέλους τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ὁποίους ἐταπεινώσεν ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ ξένου, ψιθυρίζουσα ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις, ἔπειτα ἔπεσε καὶ πάλιν εἰς τὰ γόνατα ὀδυρομένη.

— Ἦσύχασε, κόρη μου, εἶπεν ἡ γειτόνισσα. Τὰ κλάματα δὲν ὠφελοῦν. Ὅλοι θ' ἀποθάνωμεν. Ἐπειτα δὲν ἔχασες καὶ μετὰ πρᾶγμα. Ἡ μακαρίτισσα δὲν ἦτο διόλου ἀξιαγάπητη· κακιά, παράξενη, ἰσοδούτρια. Δὲν ἤμποροῦσε κάνεις νὰ τὴν ὑποφέρῃ. Ἀρώτησε τοὺς γείτονας νὰ ἰδῆς τί θὰ σὲ ποῦν.

— Τί εἶναι αὐτὰ τὰ λόγια, εἶπεν ὁ Οὐλρίχος κυττάζων αὐστηρῶς τὴν κακόγλωσσον παρηγορήτριαν.

— Τῆς λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, κύριε, τί κακὴ γυναικίκα ἦτον ἡ γραῖα Δουράνδου καὶ πόσον ἐβασάνισε τὴν δυστυχισμένην αὐτὴν Ροζίναν, ὅπου ἔχει ἀγγέλου ὑπομονήν. Τὴν ἔδερνε καθ' ἡμέραν καὶ τῆς ἔπερνε ὅλα ὅσα ἐκερδίζε διὰ νὰ μετᾶ με βώμια καὶ βόσολια, ποῦ τὴν ἔφεραν μίαν ὥραν ἀρχήτερα ἐκεῖ ποῦ κείτεται, καθὼς τῆς τὸ ἐπρόλεγον ὁ γιατρός. Διὰ τοῦτο λέγω καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ τὴν κλαίωμεν. Ὁ θάνατός της εἶναι ξεφόρτωμα. . .

— Σιωπή, κυρία, ἔκραξεν ὁ Οὐλρίχος. Οἱ λό-

γοί σας εἰς τοιαύτην στιγμήν, ἔμπρός εἰς αὐτὴν τὴν κλίνην, εἶναι ἀποτρόπαιοι.

Καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενον ἐκείνη νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ Οὐλρίχος τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὴν ᾤθησεν ἐκτὸς τοῦ θαλάμου.

Ὅτε ἡ Ῥοζίνα συνῆλθε βαθμηδὸν εἰς ἑαυτὴν καὶ εἶδε καὶ πάλιν τὸν Οὐλρίχον εἰς τὸ δωμάτιόν της δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως.

— Συγχωρήσατέ με, κυρία μου, εἶπεν ὁ Οὐλρίχος, τὸ θάρρος μου νὰ εἰσέλθω ἐδῶ.

— Ἀλλὰ δὲν σὰς γνωρίζω . . . δὲν ἤξεύρω, κύριε . . . ἐφέλλισεν ἐκείνη.

— Πρὸ ὀλίγου ἤκουσα φωνὰς καὶ ἀνέβην νὰ μάθω τί συμβαίνει. Μὲ συγχωρεῖτε ἂν ἔμεινα. Ἀλλὰ βλέπων σας μόνην εἰς τοιαύτην περίστασιν ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ ἐρωτήσω ἂν ἤμπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλὰ . . .

— Ὁ θάνατος τῆς μητρός σας ἐπιβάλλει νὰ φροντισώμεν περὶ πολλῶν πραγμάτων. Πρέπει νὰ εἰδοποιηθῶν οἱ συγγενεῖς καὶ γνῶριμοί σας καὶ νὰ γείνουσι καὶ ἄλλα πολλά, τὰ ὅποια δὲν ἤμπορεῖτε νὰ κάμετε μόνη. Σὰς προσφέρω νὰ κάμω ἐγὼ τοὺς ἀναγκαίους δρόμους. Αἱ μικραὶ αὐταὶ ἐκδουλεύσεις εἶναι συνήθεις μεταξὺ γειτόνων, καὶ ἐγὼ εἶμαι γείτων σας. Ὀνομάζομαι Μάρκος Γιλβέρτης καὶ ἐργάζομαι εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κ. Βιγκέντου.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε συγγενεῖς οὔτε φίλους. Δὲν εἶχα παρὰ τὴν μητέρα μου. Τώρα δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω, οὔτε τί θὰ γείνω, ἀπεκρίθη κλαίουσα ἡ Ῥοζίνα.

Ἡ τοιαύτη παρὰ πάντων ἐγκατάλειψις καὶ τελεία ἀπομόνωσις τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης ἐσυγκίνησε βαθέως τὸν Οὐλρίχον.

— Ἀφοῦ δὲν ἔχετε οὔτε συγγενῆ οὔτε φίλον κἀνένα, εἶπεν εἰς αὐτὴν, σὰς παρακαλῶ ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης σας πρὸς τὴν μακαρίτιδα νὰ μὲ ἀφίσετε νὰ ἐκτελέσω τὰ ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ θανάτου της λυπηρὰ καθήκοντα.

Ἀδύνατον ἦτο εἰς τὴν πτωχὴν κόρην ν' ἀποποιηθῆ τοιαύτην καὶ οὕτω προσφερομένην ἐκδουλεύσειν. Τὴν ἐπιούσαν τὸ λείψανον τῆς γραίας Δουράνδου μετεκομίσθη ἐντὸς εὐπρεποῦς φερέτρου εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ὅπου κατετέθη εἰς ἰδιαιτέρον λάκκον, ἀγορασθέντα ὑπὸ τοῦ Οὐλρίχου, διὰ νὰ δύναται ἡ ὄρφανὴ νὰ γονυπετῆ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός της.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν κηδεῖαν ἦλθεν ἡ Ῥοζίνα νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν εὐεργέτην της καὶ ἔπραξε τοῦτο μετὰ σεμνότητος καὶ εἰλικρινείας, ἥτις ἠύξησε τὴν πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν τοῦ Οὐλρίχου.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, ἐπιστρέφων τὸ ἑσπέρας ἐκ τῆς ἐργασίας του ἔλαβε παρὰ τοῦ θυρωροῦ ἐπιστολὴν ἥτις τὸν ἀνησύχησε, διότι ἐφοβείτο μὴ ἀνακαλυφθῆ τὸ νέον του ὄνομα καὶ ἡ κατοικία του παρὰ τινος τῶν ἀρχαίων του φίλων. Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὴν ὑπογραφήν τῆς Ῥοζίνας καὶ περιεῖχε τὰ ἐξῆς:

«Κύριε Μάρκε,

«Συγχωρήσατέ με ἂν ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ σὰς

γράψω. Ἐχω κακὴν τινα εἶδησιν νὰ σὰς ἀναγγείλω καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω εἰς τὸ δωμάτιόν σας, διότι ὑπάρχουσι κακαὶ γλώσσαι, εἰς τὰς ὁποίας ἡ εὐεργεσία σας ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ λέγουν πολλὰ δυσάρεστα ἐναντίον μας. Τοῦτο μὲ λυπεῖ πολὺ καὶ ἤθελα νὰ σὰς ἰδῶ μίαν στιγμήν. Σήμερον τὸ ἑσπέρας κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου ἐκ τοῦ ἐργοστασίου θὰ περάσω ἀπὸ τὴν μεγάλην δενδροστοιχίαν τοῦ Βοτανικοῦ κήπου.

Ῥόζα Δουράνδου».

Ὁ Οὐλρίχος ἔτρεξεν εἰς τὴν συνέντευξιν τῆς ὄρφανῆς, εἰς τὴν ὅποιαν ἐπρόσφερε τὸν βραχίονα. Ἡ καρδιά της ἔπαλλε βιαίως, τὸ πρόσωπόν της ἦτο κάτωχρον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὕγροι ἐκ προσφάτων δακρύων. Ὁδηγήσας αὐτὴν εἰς ἄλλο ὀλιγώτερον συχναζόμενον μέρος τοῦ κήπου τὴν παρεκάλεσε νὰ καθίσωσιν ἐπὶ ἐρήμου ἐδωλίου.

— Τί συνεθεῖ, Ῥοζίνα; ἠρώτησεν αὐτὴν.

— Δὲν τὸ ἐνόησατε ἐκ τῆς ἐπιστολῆς μου; Εἶπαν φρικώδη πράγματα, ἐπρόσθεσε καταπόρφυρος ἐξ αἰδήμονος ἀγανακτήσεως.

— Καὶ τί εὐρήκαν νὰ εἰποῦν; ὅτι ἤμην ἐραστής σας;

— Ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ὅτι ἡ λύπη μου ἦτο κωμωδία κερδοσκοπικὴ, ὅτι τὸ παζάρι ἔγεινε πρὸ τῆς νεκρικῆς κλίνης τῆς μητρός μου.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθῶς βδελυρὸν.

— Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ ἐπαναλαμβάνει ὅλη ἡ γειτονιά.

— Καὶ πῶς νὰ τοὺς ἐμποδίσωμεν, νὰ τὸ λέγουν; Ἡ μοχθηρία των δὲν μ' ἐκπλήττει. Ἐννοῶ τὴν ἀγανακτήσιν σου, καλὴ μου κόρη, ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἠπόρουν ἂν δὲν μὰς ἐσυκοφάντουν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, καὶ μάλιστα πολλοί, εἰς τῶν ὁποίων τὸν νοῦν δὲν χωρεῖ ὅτι δύναται τις νὰ κάμῃ καλὸν χωρὶς κακὸν σκοπὸν. Τοιοῦτοι εἶναι οἱ συγκατοικοί μας, τοὺς ὁποίους ποτὲ δὲν θὰ πείσωμεν, ὅ,τι καὶ ἂν κάμωμεν, ὅτι αἱ σχέσεις μας εἶναι ἀθῶαι.

Ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, σκιά διαβάτου διήλθε πρὸ τοῦ καθίσματος αὐτῶν καὶ συγχρόνως ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα:

— Καλὴ διασκέδασις, περιστερᾶκια μου.

Καὶ οἱ δύο ἀνεσκήρτησαν, ἀναγνωρίζαντες μίαν τῶν γειτόνων των.

△'.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν συνέντευξιν αὐτῶν εἰς τὸν Βοτανικὸν κήπον, ὁ Οὐλρίχος καὶ ἡ Ῥοζίνα, ἀναχωρήσαντες ὁμοῦ ἐκ τῆς οἰκίας ὅπου εἶχον γνωρισθῆ, μετέβησαν νὰ συγκατοικήσωσιν εἰς οἶκον κείμενον εἰς ἀπόκεντρον ὁδὸν παρὰ τὸ Λουξεμβούργον.

Τὸ αἶσθημα τοῦ Οὐλρίχου πρὸς τὴν κόρην ἐκείνην ἦτο κατ' ἀρχὰς ἡσυχώτατον καὶ σχεδὸν πατρικόν. Βαθμηθὸν ὅμως ἐνόησε πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν καὶ χαρὰν ὅτι ἠγάπα τὴν Ῥοζίναν. Τοῦτο τοῦ ἐφάνη ὡς ἀνάκτησις αἰσθήσεως ἀπολεσθεῖσης.

Νέος τότε βίος ἤρχισε δι' αὐτόν. Τὴν πικρὰν μισανθρωπίαν καὶ ἀηδίαν παντὸς ἐπιγεῖου, τὴν πρὶν διαφαινομένην ὑπὸ πᾶσαν πράξιν καὶ πάντα λόγον

του, αντικατέστησαν βαθμηδὸν αἰσθήματα ἡμερώ-
τερα. Ἡ ἀνάμνησις ὁμῶς τῶν παλαιῶν ἡμερῶν
ἐπεσκίαζε πολλάκις τὴν εὐτυχίαν του ὡς προφητεία
μέλλοντος ἀπαισίου. Τὰ φαντάσματα τῶν γυναι-
κῶν τὰς ὁποίας εἶχεν ἀγαπήσει τὸν ἐπολιόρκου
τότε, ψιθυρίζοντα εἰς τὸ ὠτίον του: «Ἐνθυμῶ τὰ
μαθήματα τὰ ὁποία σ' ἐδῶκαμεν! Ὡς ὅλα: αἱ ἄλ-
λαι ὅπου ἠγάπησες, οὕτω καὶ τὸ νέον σου εἰδῶλον
σοῦ ἐτοιμάζει καὶ ἄλλην ἀπογοήτευσιν. Φεῦγε λοι-
πὸν καὶ αὐτήν, τὴν γνησίαν ἀδελφὴν ἡμῶν ὄλων,
αἰτινὴς σὲ ἠπατήσαμεν. Ἀλλὰ καὶ σὺ ἀπατάσαι,
νομίζων ὅτι τὴν ἀγαπᾶς. Τὸ πρὸς αὐτὴν αἰσθημά
σου ὁμοιάζει τὴν μεταδιδόμενην εἰς τὰ πτώματα
ὑπὸ τοῦ γαλβανικοῦ βεύματος ψευδοζωῆν. Μὴ πι-
στεύης εἰς νεκραναστάσεις».

Ἄλλ' ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ
τὴν Ῥοζίαν εὐτυχῆ καὶ ὠραίαν. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ
νεανικὴ εὐθυμία αἰτινὴς ἐπλήρουν τὴν καρδίαν τῆς
ἐξεχειλίζον εἰς ἄσματα καὶ μειδιάματα. Παρατη-
ρῶν τὸ γλυκὺ αὐτῆς πρόσωπον καὶ κηλούμενος ὑπὸ
τῆς εὐήχου φωνῆς τῆς ἐφαντάζετο τὴν ἐρωμένην
του ὡς ἀγαθὴν τινα Μοῖραν λέγουσαν εἰς αὐτόν:

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ νεότης σου, τὴν ὁποίαν τόσον
κακὰ μετεχειρίσθης. Τὴν ἐδίωξες πρὸ τῆς ὥρας καὶ
αὕτη ἐπληγήθη πρὸς σέ. Ἄφες τὴν νὰ σ' ὀδηγήσῃ
ὅπου θέλει. Μέχρι τοῦδε ἠπατήθης ὡσάντις ἐνόμι-
σες ὅτι ἀγαπᾶσαι. Ἄλλ' ἡ σημερινὴ ἀγάπη εἶναι
ἀληθινή. Ἀφοῦ τόσον ἐβασανίσθης, ἦλθεν ὁ καιρὸς
νὰ γνωρίσης τὴν εὐτυχίαν».

Κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἠσπάζετο ὁ Οὐλρίχος
τὰς χεῖρας τῆς Ῥοζίας τόσον περιπαθῶς καὶ ὠμί-
λει εἰς αὐτὴν γλώσσαν τόσον λυρικὴν, ὥστε ἡ πτωχὴ
κόρη, ἀσυνείηστος εἰς τοιαύτας παραφορὰς, συνέ-
βαινε πολλάκις ν' ἀνησυχῆσῃ φοβουμένη ὅτι ἐσα-
λεύθησαν αἱ φρένες τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

— Εὐχαριστῶ, Θεέ μου! ἔλεγεν ὁ Οὐλρίχος.
Τώρα πιστεύω εἰς τὴν ἀγαθότητά σου. Γνωρίζεις
ὅτι ἡ ζωὴ μου εἶχε καταντήσει φορτίον τόσον βαρὺ,
ὥστε ἠθέλησα ἡμέραν τινὰ νὰ τὸ ἀποτινάξω. Ἄλλ'
ἀπὸ τοῦ χεῖλους τῆς ἀβύσσου ἔκραξα: Λυπήσου με,
Θεέ μου! Καὶ σὺ μ' ἐλυπήθης, καὶ ἔστειλες τὴν γυ-
ναῖκα ταύτην νὰ μὲ σώσῃ καὶ νὰ μὲ κάμῃ νὰ πι-
στεύσω εἰς τὴν ἀγαθότητά σου.

Στρεφόμενος ἔπειτα πρὸς τὴν ἐρωμένην του ἐ-
πρόσθετε:

— Καιρὸς ἦτο, καλὴ μου Ῥοζίνα, νὰ σ' ἀπαν-
τήσω καὶ καλὰ ἔκαμες νὰ μ' ἀγαπήσῃς. Ἄν ἤξευ-
ρες. . . Ἀλλὰ τὰ ἐλησμόνησα ὅλα. Ὁ ἔρωσ σου
μ' ἔκαμεν ἄλλον ἄνθρωπον. Ἐπαυσα νὰ μισῶ καὶ
νὰ βδελύσσωμαι τὰ πάντα. Τὴν ζωὴν θεωρῶ σή-
μερον ὡς θεῖον δῶρον, τὸ ὁποῖον ἀδίκως ἐπεριφρό-
νησα καὶ κατηράσθην.

Ἡ Ῥοζίνα, ἡ οὐδέποτε φυλλομετρήσασα τὸ δι-
θυραμβικὸν γλωσσάριον, δὲν ἐκαταλάμβανε πάσας
τὰς λέξεις τὰς ὁποίας μετεχειρίζετο ὁ Οὐλρίχος,
ἀλλ' ὑπὸ τὸ σκότος τοῦ γράμματος διέκρινε σαφῶς
τὴν ἔννοιαν καὶ εἰς ταύτην ἀπῆντα ἐν ἐλλείψει φρά-
σεων διὰ φιλημάτων.

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἐξηκολούθουν νὰ μεταβαίνωσι
τακτικῶς ἕκαστος εἰς τὸ ἐργαστάσιόν του. Οἱ γεί-

τονές των, βλέποντες αὐτοὺς διάγοντας τὸν ἥτυχον
καὶ τακτικὸν βίον τῶν φιλοπόνων ἐργατῶν, τοὺς ἐνό-
μιζον νεονύμφους καὶ πλειστάκις ἐπειράθησαν νὰ
σχετισθῶσι μετ' αὐτῶν. Ἄλλ' οὗτοι ἀπέφευγον πᾶ-
σαν σχέσιν προτιμῶντες τὴν μονήρην εὐδαιμονίαν των.

Ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ ὁ Οὐλρίχος ἦτο μόνος εἰς τὸ
οἶκμά του, ἐπεσκέφθη αὐτὸν νέος κύριος κομιστῆς
ἐπιστολῆς, φερούσης ἐπιγραφὴν: πρὸς τὸν κ. Κό-
μητα Οὐλρίχον Ῥούβρης, τὴν ὁποίαν ἰδὼν ἐγένειεν
ὠχρότατος.

— Νομίζω ὅτι ἀπατάσθε, εἶπεν εἰς τὸν ἐπισκέ-
πτην. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν εἶνε δι' ἐμέ. . . Ἐγὼ
ὀνομάζομαι Μάρκος Γιλβέρτης.

— Ὅπως θέλετε, κύριε Κόμη, ἀπεκρίθη μειδιῶν
ὁ κομιστῆς. Ἀλλὰ μὴ φοβεῖσθε νὰ σᾶς προδώσω.
Ἐρχομαι ἐκ μέρους τοῦ συμβολαιογράφου σας κ.
Μορίνου, ὅστις ἠναγκάσθη διὰ λόγους σπουδαιστά-
τους νὰ σᾶς ἀναζητήσῃ καὶ πολλοὺς κατέβαλε κό-
πους διὰ νὰ σᾶς εὔρῃ. Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην,
τὴν ὁποίαν σᾶς παραδίδω ἀδιστακτικῶς, διότι ἠτύ-
χησα νὰ σᾶς ἴδω πέρυσιν εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον
μας, θὰ μάθετε διατὶ ἠναγκάσθη ὁ κ. Μορίνος νὰ
σᾶς ἐνοχλήσῃ.

Ὁ Οὐλρίχος, ἐννοήσας τὸ ἀνωφελὲς τῆς περαι-
τέρω ὑποκρίσεως ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολήν, δια-
λαμβάνουσαν τὰ ἐξῆς:

«Κύριε Κόμη,

«Ἐτοιμαζόμενος νὰ παραχωρήσω τὸ συμβολαιο-
γραφεῖον εἰς τὸν διάδοχόν μου, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ
σᾶς ἴδω καὶ νὰ λάβω τὰς ὁδηγίας σας περὶ τῆς
διαθέσεως τοῦ κεφαλαίου, τοῦ ὁποίου μοῦ ἀνεθέσατε
τὴν διαχείρισιν πρὸ δεκαοκτῶ μηνῶν. Αἱ ἐνεκακό-
σαι ἐκεῖνα: χιλιάδες φράγκων ἠῤῥῆσαν κατὰ ἔν-
περιπου τρίτον, χάρις εἰς τὴν προσοδοφόρον αὐτῶν
τοποθέτησιν, τῆς ὁποίας δύναμαι νὰ ἐγγυηθῶ καὶ
διὰ τὸ μέλλον τὴν ἀσφάλειαν. Ἡ λογοδοσία μου
εἶναι ἐν πλήρει τάξει καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ὑποβάλω
εἰς τὴν ἐγκρισίν σας πρὶν ἀποχωρήσω. Εὐαρεστη-
θῆτε λοιπὸν νὰ μοῦ ὀρίσετε τὸν τόπον καὶ τὴν ὥ-
ραν μιᾶς συνεντεύξεως, πότε δηλ. πρέπει νὰ περι-
μένω τὸν κύριον κόμητα Οὐλρίχον Ῥούβρης εἰς τὸ
γραφεῖον μου ἢ πότε νὰ μεταβῶ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ
κ. Μάρκου Γιλβέρτη. Μορίνος».

— Εἰδοποιήσατε, παρακαλῶ, τὸν κ. Μορίνον
ὅτι θὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἴδω αὔριον, ἀπήντησεν ὁ Γιλ-
βέρτης εἰς τὸν γραμματέα τοῦ συμβολαιογράφου
μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἥτις ἀνεκάλε-
σεν ἀποτόμως εἰς τὴν μνήμην του ὄνομα καὶ πε-
ριουσίαν, τὰ ὁποία ἐπροσπάθει νὰ λησμονήσῃ. Ἡ
ὑπόμνησις αὕτη ἐπέχυσεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του
δυσἀρέσειαν καὶ κατῆφειαν, ἀνησυχήσασαν ἱκανῶς
τὴν μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψασαν Ῥοζίαν, εἰς τὴν
ὁποίαν ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ἦτο ὀλίγον ἀδιά-
θετος τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην.

(Ἐπεται συνέχεια)